

АНА ХУАНГ

Торочни
ИГРИ

Превод от английски език
Александра Банкова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Twisted Games*
Copyright © 2021. TWISTED GAMES by Ana Huang
All rights reserved.

Превод Александра Банкова
© Егмонт България, 2022
Редактор Десислава Иванова
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2916-7

*На всички момичета, които теглиха майната
на Чаровния принц и поискаха белязан рицар.*

БЕЛЕЖКА ДО ЧИТАТЕЛИТЕ

Историята се разгръща в продължение на четири години и включва няколко скока във времето, особено в Част 1, които ни отвеждат към настоящето. Времевата линия на моменти се препокрива с първата книга „Порочна любов“.

Действието в Част 1 се развива в пролога на „Порочна любов“ (миналото); действието в Част 2 се развива след това (настоящето).

Препоръчително е първо да прочетете „Порочна любов“, за да разберете какво става, но не е задължително.

ЧАСТ 1

БРИДЖИТ

– НАПЛЯСКАЙ МЕ! НАПЛЯСКАЙ МЕ, ГОСПОДАРЮ!

Сподавих смеха си при изражението на телохранителя ми Буут, когато папагалът Кожа изграчи в клетката си. Името на птицата говореше за сексуалния живот на предишния ѝ собственик и макар някои хора да го намираха за забавен, за Буут не бе. Той мразеше птици. Казваше, че му напомнят за огромни, хвърчащи плъхове.

– Някой ден с Буут ще се хванат за гушите – зацъка с език Ема, управителят на „Опашати и мустакати“. – Горкият Буут.

Отново потиснах смеха си, макар да усетих леко бодване в сърцето.

– Вероятно няма да се случи. Буут скоро си заминава.

Опитах се да не мисля за това. Буут бе с мен от четири години, но следващата седмица излизаше в отпуск по бащинство, а след това щеше да остане в Елдора, за да бъде близо до съпругата си и новороденото им дете. Радвах се за него, но щеше да ми липсва. За мен той бе не просто телохранител, но и приятел, и само можех да се надявам със заместника му да се разбираме също толкова добре.

– А, да, забравих. – Чертите на Ема омекнаха. Тя бе в началото на шейсетте си години, с къса прошарена коса и топли

кафяви очи. – Много промени ти се насъбраха за кратко време, миличка.

Знаеше колко мразя сбогуванията.

Бях доброволец в „Опашати и мустакати“, местен приют за животни, от първата ми година в колежа, а оттогава досега Ема се бе превърнала в близка приятелка и мой ментор. За съжаление, тя също си отиваше. Щеше да остане в Хейзълбърг, но се оттегляше от позицията на управител на приюта, което означаваше, че вече нямаше да я виждам всяка седмица.

– Една от тези промени *не* е задължителна – казах полушеговито аз. – Можеш да останеш.

Тя поклати глава.

– Ръководя приюта от почти десет години и вече е време да се влее малко свежа кръв. Някой, който да чисти клетките, без да го болят гърбът и хълбоците.

– За тази работа си има доброволци. – Посочих себе си. Повтарях се, но не можех да се стърпя. С Ема, Буут и приближаващото ми завършване на университета „Тайер“ със специалност „Международни отношения“ – както се очакваше от една принцеса – ми се насъбраха раздели за пет години напред.

– Толкова си мила. Не казвай на останалите, но... – тя сниши глас и прошепна съзаклятнически: – Ти си любимият ми доброволец. Рядко се среща човек от твоя ранг, който се занимава с благотворителност по собствено желание, а не за да се представи добре пред камерите.

Страните ми поруменияха от комплимента.

– Удоволствието е изцяло мое. Обожавам животните. – В това отношение приличах на майка си. Това бе едно от малкото неща, които ми бяха останали от нея.

В един друг живот щях да стана ветеринар, но в този? Пътят ми бе предначертан още преди да се родя.

– От теб ще излезе чудесна кралица. – Ема отстъпи на-

страна, за да направи път на една служителка с извиващо се в ръцете ѝ кученце. – Наистина.

Засмях се от мисълта.

– Благодаря ти, но нямам желание да бъда кралица. Дори да имах, шансовете ми да сложа короната са незначителни.

Като принцеса на Елдора, малко кралство в Европа, вероятността аз да управлявам беше по-голяма, отколкото на повечето хора. Родителите ми починаха, когато бях малка – майка ми при раждането ми, а баща ми няколко години по-късно в автомобилна катастрофа – и така аз бях втора по ред наследница на трона. Брат ми, Николай, бе с четири години по-голям от мен и откакто проходи, се обучаваше да поеме трона от дядо ни, крал Едвард. Щом на Николай му се родяха деца, аз щях да бъда изтикана още по-надолу по линията на наследяване и изобщо не се оплаквах. Исках да съм кралица, колкото и да се топна във вана с киселина.

Ема се намуси разочарована.

– Е, мнението ми си е все същото.

– Ема! – повика една служителка. – Имаме проблем с котките.

Тя въздъхна.

– Все котките – измърмори тя. – Е, исках да ти кажа за пенсионирането ми, преди да си го чула от другаде. Ще съм тук до края на идната седмица, тъй че ще се видим във вторник.

– Звучи добре. – Прегърнах я за довиждане и я загледах как се втурва да се справи със съвсем истински котешки бой, с нарастваща болка в гърдите.

Добре че Ема ми сподели новината за пенсионирането си в края на смяната ми, иначе щях да го мисля цял ден.

– Готова ли сте, Ваше Височество? – попита Буут, който очевидно нямаше търпение да се отърве от Кожа.

– Да. Да вървим.

– Да, да вървим! – изскряка Кожа, докато излизахме. – Напляскай ме!

Избухнах в смях при гримасата на Буут.

– Ще ми липсваш, на Кожа също. – Пъхнах ръце в джобовете на палтото си, за да ги предпазя от хапливия есенен студ. – Разкажи ми за новия телохранител. Какъв е?

Листата хрущяха под ботушите ми, докато вървахме към къщата ми извън кампуса, която бе на петнайсет минути път от нас. Обожавах есента и всичко, което носеше със себе си – топлите дрехи, изобилието от земни цветове по короните на дърветата, нежния аромат на канела и пушек във въздуха.

В Атенбърг нямаше да ми е възможно да ходя по улицата, без да ме наобиколи гълпа от хора, но именно това му бе хубавото на „Тайер“. Сред студентите имаше толкова много кралски особи и деца на известни личности, че една принцеса не беше нещо особено. Можех да живея като относително обикновена колежанка.

– Не зная много за новия телохранител – призна Буут. – Наемник е.

Веждите ми се стрелнаха нагоре.

– Наистина ли?

Короната понякога наемаше частни телохранители, които да служат наред с охраната от Департамента за кралска сигурност, но тези случаи бяха рядкост. За всичките ми двадесет и една години не бях имала частен телохранител.

– Предполага се, че е най-добрият – допълни Буут, който взе изненадата ми за тревога. – Бивш морски тюлен, отлични препоръки, опит в охраната на знаменитости. Той е най-желаният професионалист във фирмата им.

– Хм. – *Телохранител американец, Интересно.* – Надявам се да се разбираме.

Много е важно, когато двама души са заедно денонощно, да си пасват. Много. Познавам хора, които не си допаднаха с телохранителите си и работните им отношения не продължиха дълго.

– Сигурен съм, че ще се разберете. С вас се работи лесно, Ваше Височество.

– Казваш го само защото съм ти шеф.

Буут се ухили.

– Ако трябва да сме точни, шеф ми е началникът на Департамента за кралска сигурност.

Размахох му закачливо пръст.

– Вече ми противоречиш, а? Разочарована съм.

Той се засмя. Макар да настояваше да се обръща към мен с *Ваше Височество*, с годините отношенията ни бяха станали приятелски и го оценявах. Излишната формалност ме изтощаваше.

През остатъка от разходката си с Буут бързахме за приближаващото му бащинство и връщането му в Елдора. Пръскаше се от гордост за нероденото си дете, а мен ме бодеше известна завист. Изобщо не бях готова за брак и деца, но исках онова, което Буут и съпругата му имаха.

Любов. Страст. *Избор*. Всички пари на света не можеха да купят тези неща.

По устните ми се прокрадна горчива усмивка. Ако някой чуеше мислите ми, без съмнение, щеше да ме сметне за неблагодарно мрънкало. С едно щракване на пръстите можех да получа всичко, което поискам, а хленчех за любов.

Но хората си бяха хора независимо от титлата им и някои желаниа бяха общочовешки. За съжаление, възможността да се реализират не бе.

Може би щях да се влюбя в някой принц, който щеше да ми завърти главата, но се съмнявах. Най-вероятно щях да свърша в скучен, благоприличен брак с някой скучен, благоприличен мъж, който щеше да прави секс само в мисионерска поза и да ходи на почивка на едни и същи две места всяка година.

Отпратих тази депресираща мисъл. Имах още много път да извървя, докато ми дойдеше време дори да *мисля* за брак,

и щях да премина по този мост, когато настъпи моментът.

Пред нас се появи къщата ми, но погледът ми беше привлечен от непознато черно беемве, паркирано на алеята отпред. Предположих, че принадлежи на новия ми телохранител.

– Подранил е. – Буут повдигна изненадано вежда. – Трябваше да пристигне чак в пет.

– Предполагам, че точността е добър знак. – Макар че *може би* е малко прекалено да подраниш с половин час.

Вратата на колата се отвори и от нея се подаде голяма черна кубинка, която се заби в земята. След миг от предната седалка се изправи най-големият мъж, когото някога бях виждала, и устата ми направо пресъхна.

Майчице. Мила.

Новият ми телохранител беше висок поне метър деветдесет и три, ако не и повече, и всеки сантиметър от мощната му фигура бе покрит със солидни, изваяни мускули. Черната му коса се спускаше до яката и падаше над едното му стоманеносиво око, а краката му бяха толкова дълги, че прекося разстоянието до нас на три крачки.

За толкова едър човек се движеше изненадващо безшумно. Ако не гледах към него, изобщо нямаше да забележа, че приближава към нас.

Спря пред мен, а тялото ми – можех да се закълна – се наклони напред, неспособно да удържи на притеглянето му. Изпитвах необяснимо желание да прокарам ръка през тъмните му коси. Повечето ветерани поддържаха къса прическа дори след като напуснеха армията, но очевидно не и той.

– Рийс Ларсън. – Дрезгавият му басов глас ме обля като кадифена милувка. Сега, когато беше съвсем близо до мен, забелязах тънък белег да разсича лявата му вежда, добавящ нотка на заплаха към мрачната му красота. По челюстта му бе набола тъмна брада, а от ръкавите на ризата му се подаваха контурите на татуировки.

Той беше пълна противоположност на излъсканите, избръснати типове, по които обикновено си падах, но това не спря цял рояк пеперуди да запърха в стомаха ми.

Толкова бях развълнувана от външния му вид, че бях забравила да отговоря, докато Буут не се прокашля.

– Аз съм Бриджит. Приятно ми е да се запознаем. – Надявах се никой от двамата да не бе забелязал руменината, която пропълзвяваше по страните ми.

Нарочно пропуснах титлата *принцеса*. Стори ми се твърде претенциозна за подобна неангажираща обстановка.

Забелязах обаче, че Рийс не се обърна към мен с *Ваше Височество*, както правеше Буут. Нямах против – от години се опитвах да накарам Буут да се обръща към мен на малко име – но това бе още един знак, че новият ми телохранител щеше да е съвсем различен от предишния.

– Трябва да се преместиш.

Примигнах.

– Моля?

– Къщата ти. – Рийс кимна към просторното ми, но уютно двустайно жилище. – Истински кошмар е за охрана. Не зная кой е одобрил локацията, но трябва да се преместиш.

Полетът на пеперудите рязко секна.

Срещнахме се преди няма и две минути, а вече ме командореше, сякаш *той* бе шефът. *За какъв се мисли?*

– Живея тук от две години. Никога не е имало проблем.

– Достатъчно е само веднъж да стане проблем.

– Няма да се местя. – Рядко бях така остра, но снизходителният тон на Рийс ме подразни.

Каквото и привличане да бях изпитала към него, чувството бе сполетяно от най-бързата смърт в историята ми с противоположния пол и накрая се срина в купчина прах.

Не че между нас можеше да излезе нещо. Все пак ми беше телохранител, но нямаше да е лошо да плакна очи по някого, без да изпитвам желание да му сритам задника в след-

ващия век.

Мъже. Винаги проваляха всичко, щом си отвореха устите.

– Ти си специалистът по сигурността – добавих хладно. – Измисли го.

Рийс ме изгледа кръвнишки изпод дебелиите си тъмни вежди. Не помнех кога за последно ме бяха гледали кръвнишки.

– Да, *Ваше Височество*. – Произнесе последните две думи подигравателно, а жарта на възмущението в стомаха ми лумна.

Отворих уста да отговоря – не бях сигурна как, все пак той не бе открито враждебен – но Буут се намеси, преди да кажа нещо, за което щях да съжалявам.

– Защо не влезем? Изглежда, ще вали – изстреля той.

С Рийс погледнахме нагоре. Безоблачното синьо небе ни намигна.

Буут прочисти гърло.

– Нищо не се знае. Понякога дъждът идва от нищото – промърмори той. – След вас, *Ваше Височество*.

Влязохме в къщата, без да проговорим.

Свалих палтото си и го закачих на месинговата закачалка до вратата, и отново опитах с любезност.

– Искаш ли нещо за пиене?

Все още ме бодеше раздразнение, но не обичах конфронтациите и не исках началото на отношенията с новия ми телохранител да бъде пропито с горчица.

– Не. – Рийс огледа хола, който бях обзавела в различни нюанси на нефритено зелено и кремаво. Два пъти месечно идваше домашна помощница за основно почистване, а през останалото време сама поддържах дома си.

– Нека се поопознаем – предложи Буут с весел, но твърде силен глас. – Е, имам предвид вие с Рийс, *Ваше Височество*. Може да обсъдим нуждите ви, очакванията, графициите...

– Отлична идея. – Усмихнах се насила и поканих Рийс на

дивана. – Моля. Седни.

През следващите четирийсет и пет минути обсъдихме как ще протече преходът. Буут щеше да бъде мой телохрани-тел до понеделник, а Рийс щеше да го придружава, за да види как се случват нещата.

– Чудесно. – Рийс затвори папката с подробна информация за колегите ми в колежа и седмичната ми програма, предстоящите обществени събития и пътувания. – Ще бъда откровен, принцесо Бриджит. Не си първата, нито последната кралска особа, която охранявам. От пет години работя за „Харпър Секюрити“ и никога не се е случвало клиент да пострада под моя защита. Да ти кажа ли защо?

– Нека отгатна. Зашеметил си потенциалните нападатели с неустоимия си чар – отвърнах аз.

Буут избухна в смях, но го замаскира като кашлица.

Устните на Рийс дори не трепнаха. *Разбира се*. Шегата ми не бе като за комедийно шоу, но се обзалагам, че по-лесно щях да открия водопад в Сахара, отколкото капчица чувство за хумор в това огромно, влудяващо изваяно тяло.

– Причините са две – отвърна спокойно Рийс, сякаш не бях казала нищо. – Първо, не се бъркам в личния живот на клиентите си. Тук съм, за да те пазя физически. Това е всичко. Не съм тук, за да ти бъда приятел, довереник или нещо друго. По този начин преценката ми остава обективна. Второ, клиентите ми са наясно как работят нещата, за да са в безопасност.

– И как работят? – Учтивата ми усмивка беше предупреждение, което той не забелязваше или игнорираше.

– Правят каквото кажа и когато го кажа във всяко отношение, свързано с безопасността. – Сивите очи на Рийс се впериха в моите. Сякаш се вирах в непоклатима стоманена стена. – Разбирате ли, Ваше Височество?

Забравете любовта и страстта. Най-много от всичко исках да му зашлевя шамар, за да изтрия арогантността от лицето

му, и да го сритам в семейните бижута, както бях започнала.

Притиснах пръсти в бедрата си и се насилих да броя до три, преди да отговоря.

Проговорих с такава студенина в гласа, че в сравнение с нея Антарктика бе същински тропически рай.

– Да. – Усмивката ми се изостри. – За късмет и на двама ни, господин Ларсън, нямам никакво желание да ви бъда приятелка, довереник или „нещо друго“.

Не удостоих с отговор втората част на изказването му – онази, в която трябваше да правя каквото кажеше, когато го кажеше. Не бях глупачка. Винаги следвах препоръките на Буут, но дяволите да ме вземат, ако погалех допълнително и без това напompаното самочувствие на Рийс.

– Добре. – Рийс се изправи. Внущителният му ръст ми беше неприятен. Присъствието му заличаваше всичко наоколо и можех да се съсредоточа единствено върху него. – Ще направя оценка на къщата, преди да обсъдим следващите стъпки, включително подобряването на охранителната система. В момента всеки тийнейджър с достъп до обучителни клипове в Ютюб може да обезвреди алармата. – Изглежда ме неодобрително и изчезна в кухнята.

Устата ми увисна.

– Той... ти... – запелтечих аз, останала без думи, нещо непривично за мен. – Няма начин! – Обърнах се към Буут, който сякаш се опитваше да се слее с огромното растение до входната врата. – Никъде няма да ходиш. Забранявам.

Рийс *не можеше* да ми бъде телохранител. Щях да го убия, а домашната ми помощница щеше да убие мен, задето съм изцапала килима с кръв.

– Вероятно е нервен, първи ден му е. – Гласът на Буут бе неубедителен както и изражението му. – Ще се разбирате чудесно, когато... се напаснете, Ваше Височество.

Възможно бе... ако не се избиехме до напасването.

– Прав си. – Притиснах пръсти в слепоочието си и по-

ех дълбоко въздух. *Ще се справя.* И преди съм имала вземане-даване с трудни хора. Братовчед ми Андреас беше същинско изчадие на Сатаната, а веднъж един английски лорд се опита да ме опипа под масата по време на Бала на розата в Монако. Спря едва когато „неволно“ забих вилица в ръката му.

Какво бе един намусен бодигард в сравнение със самозабравили се аристократи, нахални репортери и зли роднини?

Рийс се завърна. Каква изненада, мрачното му изражение не беше мръднало.

– Установих шест уязвими звена в сигурността и е наложително веднага да ги отстраним – каза той. – Да започнем с първото: прозорците.

– Кой? – *Бъди спокойна. Бъди разумна.*

– Всички.

Буут покри лице с ръцете си, а аз обмислях да превърна фибата си в оръжие.

С Рийс *категорично* нямаше да преживеем периода на напастване.

ЗА АВТОРА

Ана Хуанг е автор предимно на страстни ню адълт и съвременни любовни романи. Книгите ѝ съдържат разнообразни герои и емоционални, понякога лъкатушещи пътища (поръсени с много закачки и интриги), водещи до щастлив край. Освен да чете и да пише, Ана обича да пътува и е вманиачена по горещия шоколад и многобройните си връзки с измислени гаджета.